

A Rákóczi-út alatt már építik a földalatti gyorsvasút két pajzskamráját. Ide helyezik majd be a fűrópajzsokat és utána új, döntő szakaszához érkezik a 6-os munkahelyen a földalatti építkezése: megkezdődik az alagutak „hajtása”, fűrása. A két pajzskamrán két egymással versenyző brigád dolgozik: a baloldalin a Balog-brigád, amely november utolsó tíz napjában élre tört, a jobboldalin pedig Ferenczi Zoltán brigádja, amely akkor szorosan a nyomában haladt versenytársának.

December nyolcra virradó éjszaka a Balog-brigádból négyen szálltak le a keszonda. Alig kezdték meg a munkát, amikor lecsúszott egy darab föld és ráesett Benedek elvtársra, a brigád egyik tagjára. Mint utólag kiderült, az előttük dolgozó előbb szedte le a zsaluzatot, mint kellett volna s ez a hanyagság okozta a balesetet. Fent első segélyben részesítették és nem engedték vissza. Balogék így hárman maradtak és az első pillanatokban tanácsalannul néztek egymásra. Még négyen is kevesen voltak, hát még hárman. „Lehetetlen így megoldani a munkát” — mondták. „Kölcsön” akartak kérni valakit — de hát máshol is szűkben vannak a munkások. „Veszélyben az első helyünk” — jelentette ki lemondóan az egyik brigádtag. Pedig december első napjaiban kitűnő eredményeket értek el!

Balog Sándor, a brigádvezető, — aki azelőtt süteleg volt és itt, a földalatti építkezésen lett vajúr — néhány percnyi gondolkodás után így szólt: „Megoldjuk valahogy!

Szacskó elvtárs, te menj a géphez, Ferenczi elvtárs, te foglald el a rendes helyed, én meg elvégzem Benedek munkáját is.” Balog elvtárs ily módon egyedül maradt a beton átlapolásánál, ami nem könnyű munka. Minél több betont lapátolnak át, annál jobb eredményt érnek el a versenyben és annál inkább gyorsítják ezzel a földalatti építést. Eleinte Balog elvtárs a szokott módon lapátolta a csuzdáról a betont, de azután látta: ez így lassú lesz, így nem ér el jó eredményt. Hirtelen elhatározással felugrott a csuzdára és a lábával kezdte fejlelő nyomni a betont.

Tizenegy óra körül járhatott az idő. Néhány méterrel feljebb, a Rákóczi-úton, a villamosokon dolgozók utaztak hazafelé, a Népbüffe is megtelt a Városi Színházból jött vacsorázókkal. Sokan bizonyára odapillantottak a nagy felvonótornyra, a betonkeverő-gépre, de azt nem is sejtették, milyen hősiesség folyik lent a mélyben a budapesti dolgozók földalatti gyorsvasútjáért. Balog Sándor, amikor a lábával nyomta a betont, maga is csúszott az anyag után. Samikor újra jött a beton, ismét felugrott a csuzdára.

Ejfelután fáradtság kezdte előnteni tagjait. Vagy huszadszor-harmincadszor csinálhatta már végig ezt a műveletet. Később már ölműsüléként nehezedett rá a fáradtság, arra gondolt, jó lenne most lefeküdni és aludni. De újra jött a beton. Felugrott a csuzdára és lenyomta. Majd leszólt Ferenczi Sándornak: „Te... hány óra?” „Félnégy” — hangzott tompán a válasz.

A Rákóczi-úti házakban mély álomban pihentek az üzemek, hivatalok dolgozói — azok, akik majd 1957-ben a gyorsvasúton utaznak munkahelyükre, akikért lent a mélyben Balog Sándor megfeszített erővel nyomta le a csuzdáról a betont. „Nem maradhat szegyenben a brigád” — erre gondolt és új erőre kapott. Reggel, amikor kiszámította, milyen teljesítményt érték el, — mindennap kiszámolja, — elfeledve a fáradtságot, felpattant a pihenőszobában az asztaltól: „873,6 százalék!” — kiáltotta. Két társa, aki izgatottan figyelte a számolást, odaugrott hozzá. Büszkén rázták meg egymás kezét.

Másnapra megjött Benedek elvtárs, újból rendes ütemben folytatta a munka, nem volt szükség ilyen nagy erőfeszítésre. Balogék december első tíz napjának eredményei alapján megszerezték a biztos vezetőhelyet brigádversenytársuk előtt. Balog elvtárs összehívta brigádja tagjait: „Tennék egy javaslatot — mondta. — Vegye fel brigádunk Togliatti elvtárs nevét. Arra gondoltam, nálunk tulajdonképpen nem nehéz a munka, Nyugaton, például Olaszországban, sokkal nehezebb a békéért harcolni. Válaszunk olyanról nevet, aki ott vezet a harcot. Irjunk levelet Togliatti elvtársnak, írjuk meg; ránk számíthatnak az olasz munkások nehéz küzdelmükben és kérjük meg, hogy brigádunk az ő nevét viselhesse.” A brigádtagok lelkesen helyeseltek. Neki is fogtak rögtön, hogy megfogalmazzák a levelet...

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó újságcikkek		Osztályozás	
Szerző:	BUDAPESTI JEGYZETEK	Tárgy:	385.859
Cím:	Ejfel, a Rákóczi-út alatt	Idő:	1957
Forrás:	<i>világhírtárs</i>	Személy:	
(Hely)	(Idő)	Helyszám:	
	(Köt. v. füz.)		
	(Oldal)		

Budapest nyomda NV., Közp. Várostyúk — 1960/60